

Čís. 8217.

O námitce nepřislušnosti soudu jest rozhodnouti jedině na základě údajů žalobcových, nikoliv však jen těch, jež jsou v žalobě, nýbrž i údajů, jež byly předneseny v ústním jednání o námitce té odděleně provedeném. Námitku nepřislušnosti nelze opírat o to, že tvrzený skutkový a právní základ žaloby jest lichý a že se žalobní nárok opírá vlastně o jiný důvod.

(Rozh. ze dne 16. srpna 1928, R I 571/28.)

Žalobce podal u okresního soudu v K. celkem 17 žalob proti téže žalované straně pro různé částky, které v každé jednotlivé žalobě činí nejvýše 5000 Kč a byly zapsány pod samostatnými čísly C 354—370 a jako důvod žalobní se uvádějí zápůjčky, avšak v každém sporu jde o zápůjčku časově různou. Všechny tyto spory byly podle § 187 c. ř. s. spojeny ku společnému projednávání, žalovaný pak vznesl námitku místní a věcné nepřislušnosti, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursnímu soudu sice nebylo třeba řešiti otázku, že spojení několika sporů ku společnému projednání podle § 187 c. ř. s. nemá vliv na příslušnost soudu, jeho usnesení jest však v právu, tvrdí-li se v něm, že námitku nepřislušnosti soudu řešiti jest jedině na základě údajů žalobcových, arcíť nikoli jen údajů v žalobě, nýbrž i údajů, jež byly předneseny v ústním jednání o námitce té odděleně provedeném. Na příslušnost dovolaného soudu jest pak uznati, ukáže-li se, že sporná věc patřila by na soud dovolaný podle toho, jak žalobce svou žalobní pohledávku v žalobě a v ústním jednání o námitce nepřislušnosti soudu podle jejího skutkového a právního podkladu opodstatňuje. Zda tento základ jest po právu čili nic, nelze arcíť v tomto mezisporu zkoumati, neboť to dotýká se již otázky věcné oprávněnosti uplatněného žalobního nároku. V důsledku této právní zásady nelze tedy námitku nepřislušnosti soudu opírat o to, že tvrzený skutkový a právní základ žaloby jest lichý a že žalobní nárok opírá se vlastně o důvod jiný. Tímto právě naznačeným způsobem opodstatňuje námitku nepřislušnosti soudu žalovaná, dovozuje proti tvrzením žalobce, že zažalované částky nebyly jí poskytnuty jako zápůjčky na sobě právně nezávislé, nýbrž že, pokud arcíť budou uznány, že byly odevzdány žalobcem jako vklady do jejího obchodního podniku na základě smlouvy, podle které se žalobce zavázal, zúčastniti se na tomto podniku jako tichý společník určitým vkladem v penězích a v dodávkách zboží a že podle oné smlouvy byla pro nároky z tohoto poměru mezi nimi smluvěna výlučná příslušnost okresního soudu v S.

a když dále ještě uvádí, že i bez ohledu na tuto úmluvu o příslušnosti byl by příslušným pro spornou věc obchodní senát místně příslušného sborového soudu proto, že z naznačeného společenského poměru vzešel mezi stranami poměr kontokorrentní, který nepřipouští, aby jednotlivé položky tohoto obchodního spojení byly zvlášť o sobě uplatňovány, ježto tvoří jen články celku vyplývajícího z prošlého účetního období a zani-
kají v tomto konečném výsledku, jenž však v tomto případě činí přes 5.000 Kč. Žalobce však tato tvrzení popřel a setrvává při tom, že částky, které zažaloval, jsou o sobě zcela samostatné hotové zápůjčky, jež s oním společenským poměrem nemají co činiti a byly straně žalované poskytnuty zcela mimo tento poměr na základě zvláštního ujednání o každé z nich. Při tomto skutkovém a právním opodstatnění žalova-
ných nároků, které pro otázku příslušnosti soudu jest jediné směrodatné, není však proti příslušnosti dovolaného soudu nijakých pochybností.

Čís. 8218.

**Pozůstalostní soud jest nejen oprávněn, nýbrž i povinen naříditi pro-
jednání pozůstalosti buď notářem nebo provésti je sám, nebyly-li po-
zůstalostní výkazy a podání potřebná k projednání podány souhlasně
všemi účastníky.**

(Rozh. ze dne 16. srpna 1928, R I 602/28.)

V pozůstalostní věci po Janu M-ovi neuznala dědička Marie F-ová správnost aktiv a pasiv pozůstalostních v místopřísežném seznání jmění, předloženém pozůstalou vdovou a vyslovila nesouhlas s rozdělením dě-
dictví. Vzhledem k tomu svěřil pozůstalostní soud podle § 29 nesp. říz. projednání pozůstalosti notáři jako soudnímu komisaři k projednání. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Podle ustanovení § 29 nesp. říz. v doslovu čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čis. 161 sb. z. a n., pokud se týče čl. XII. zák. ze dne 8. června 1923, čis. 123 sb. z. a n. jest dáno stranám na vůli, by výkazy pozůstalostní a podání o projednání pozůstalosti samy si sepsaly nebo zmocněncem podle zákona oprávněným sepsati daly a soudu předložily. Podle téhož zákonného ustanovení jest však soud pozůstalostní oprávněn dáti tyto výkazy a tudíž projednání pozůstalosti, nevyhovují-li, sepsati notářem nebo strany k účelu tomu předvolati k projednání. K pozůstalosti Jana M-a přihlásily se za dědičky jednak vdova Barbora M-ová, jednak zů-
stavitelova sestra Marie F-ová, obě ze zákona, první bezvýjimečně, druhá s výhradou inventáře, a byly přihlášky tyto v tomto rozsahu do-
datečným usnesením soudu pozůstalostního ze dne 28. dubna 1928 při-
jaty na soud. Hledíc k usnesení soudu pozůstalostního ze dne 14. června 1927, jímž soud pozůstalostní vzal na vědomí prohlášení pozůstalostní vdovy Barbory M-ové, že si sama pozůstalost po svém choti projedná